

КАДИЛО

РІК I. ЧИСЛО 3. 15 ЧЕРВНЯ 1916 WINNIPEG, MAN. JUNE 15, 1916 No. 3. VOL. I.

Дума про „делегата“.

Гей не дивуйтесь, добрі люди,
Що у Нью-Йорку ся стало,
Що Українці геть з поміж себе
Вже Демидчука нагнали.

Він гандлювати хотів Українов,
Хтів Австрійкам спродати,
Аби в Вільгельма хрест ся зацікавив
За свою працю дістати.

Аби не стати мясом гарматним,
(Як ся війна розпочала)
Став він гадати, як би від війни
Дати геть в Австрії драла.

Тож рін до штабу військового пише,
Аби му дали справунок,
Щоб Українцям, що в Америці,
Мав він зробити вербунок.

Хитрий „Хахол“ одурив Австріяка,
Геть до Нью-Йорку в'їздив ся,
Радий що тіло привіз із душею,
Що у трамваї не бив ся.

Та в Америці якось тра жати,
Тай і домів повернути, —
Став тоді Семцо ся міркувати,
Як межи дощ ся звихнути.

Сказав він геть в себе рангу військову,
А „делегатом“ назвав ся,
Геть від Василя та Кося аж в Відні
Повномісництва діждав ся.

Сойми силікає, фонди збирає,
Русь-Україну спасає,
А по тихенько до Австріяка,
До консуляту вчає.

І подає там рапорти до Відня,
Що Українці адурили:
Геть в Америці, на Австріяка
Вивів Україна зложили;

Що страйкувати будуть в фабриках,
А там і Канаду звокують,
Хоч з Українов не знати що буде,
Але Габсбургів вратують.

„Та як Україні державою бути,
То Україні служити!“
Те зрозуміли Вкраїні у Степах
Й стали Австрійців гонити.

І Демидчук геть збрата ся мусить,
А з ним і уї! Австролюбів!
В гору вікринський прапор піднесімо,
Вільня Вкраїна най буде!

Нью-Йорчанам.

о. Проколуїя.

Місіонар.

Дуже ти мільяст ся, що думають відернути нарід від поші оповідаючи про нечесне поводжене духовних пастирів. Всім тим пасакам варто вже раз на завжди облішати свої даремні заходи публічна пошівства, бо їхня цистина все дло, що пошене води ретешом, бо нарід потребує спасенія і буде гримати навіть чорта, колиб тільки бути спасеному. Та щоб поперти наше твержене доказом, розкажемо тут про одного православного місіонара, котрий будучи душастирем на одній московській колонії в Альберті, провадив швидко та розумне життя, але не тільки не зрадив проти себе своїх парафіян, а вони й самі почали робити те саме, що й їхній духовний вождь, і коли він умер на зашалеє горішці, то архієрей не годеи був їм догодити, бо жадного такого другого не мав вже.

Коли б. Паладій зістарів ся і не годеи був постити за хомедий офіційрами того торредовія, на котрім він сазував за сповідника, коли вже його ноги відмовились відчинати «кан-кан» а Французами у парижських спелюках, коли японські гейші в Нагаасаки потугували його, сміючись з його старости, то б. Паладій був примушений вступитись з служби в маршарп і подав прохане до своїхверхників, щоб сї відпустили його на спочивок до його монастиря. У проханю він пояснював, що вже за старий гоїдається на хни-лях...

Вернувся б. Паладій до свого Лубенського монастиря в осени, коли вже листе поопало з дерев і червоним золотом встеляло грунт монастирського парку. На голих гілках висїли ще денеде забуді волоські горіхи та яблоса. Гайвороне літало чорними ключами, обседало дзвіницю і сумно крикало. А там і дощі почали перенадати. Ненюгата позагадала червї до келїй і вони збували нудьку осенї трош: в бігте горіхів.

— Отож приїхав вже я до вас змирати, сказав б. Паладій відпочиваючій його братї. І ся дума, що вже його жите кінчить ся, невідестуно посїла мнї. Він виходив поза мури і, дивлячись на замирающую натуру, з жахом пропийсав ся дум кою, що ось і він має зіванути і зогини як той лист під дощем. Але відігнати сумні думки б. Паладій нив, а вивинаючись сатаїни, уявляв собі, що він на торредовї, кричав і комендував черцям пускати мнї. Тиг аналог, клав його під столом і провадив бїй з невидимим ворогом. Потім зривав ся до танцю, гадаючи, що він у якімсь портюім вертепі. А відтак сидїв і трусив ся як мишка, з залюбленими очима.

— Давля ся, як його грїхи трусять, сміється черцї.

Перебув б. Паладій так в монастирі до Рїдвя, а по Рїдвї не годеи вже був витримати: він, що зник до вічної маршарпї, не міг сидїти на однім місці. Йому було нуляно, тісно, його поривало відразу на всі чотири кінці світа. На цасте б. Паладій прийшов з Синоду до монастиря-лист, з запитом, чи нема там між черцями такого, що хотїв бї поїхати на місїйну роботу до Канади. Брат Паладій згодою ся і поїхав прилучитись до православної місії в країні зворного листа.

Ви певно здивуетесь, що православна церква має в Канаді (чи деби там не було) свою «місію». Се правда сміх! Наппа напів поганська православна Русь потребує саме місіонарів до навернення її до дійсного христїанства, а то, на тобї, місіонарів в культурний світ вискалюють! Чи не на те, щоб його запаскудити? Незабаром дочекаємсь, що Патагонїї та Калїс - Кирїєн зокладують теж у Нью Йорку та Вінніпегу свої місії!... Та не дивуймось, в природї є

зубочені, одним з таких зубочен є і «православна місія».

Дїстав б. Паладій парафію десь на північ від стації Лемонт, межі українськими фармерами з Галиччини замотеленими «русским календарем» та «йорнчиками». Фармери були багатї і мали про свого духовного вітця порядну резиденцію попри перку. Фармери ділаї, щоб б. Паладїєв нічого не бракло. А він нічого не потребував, тільки аби було що лишити. Роздобув собі коника та санки і їдши в потреби до Лемонту, де незабаром дїстав від всіх пїяків прозвище «The old Devil», хоч по англійськи не знав сїї слова і не хотїв знати, лаяв Англію і ради фармерам спродувати ся та переселитись на Сибір, де обїював по 15 десїтин кождому. Поводив ся б. Паладій з своїми парафіянами гостї, кождому найбагатшому казав «тїе» і починав даїтись та найменшої дурнички.

Та темні фармери, бувші панські формалї, терпїли, бою чись навіть кою алого подумати проти свого духовного наставника. А диклюючись як той не, сї собі пукнули в санки мїшки з зїбком і гонили до Лемонту, не боючись парїзати своїх жінок. Коли-ж б. Паладій хотїв свободїтїше забавитись, то їхав до Едмонтону, де долї все їїшло в рух: дїм о. ігумена, автомобїлі і не знати ще щої!...

Та зима, котрої брат Паладій прибув до Альберти, була люта. Морози почались від Рїдвя і не розсїлались. На заупищене б. Паладій був в Едмонтонї. Забавлялись в отїи їженя. Всї пїшли вже спати, але б. Паладій вивинившись до заделеного змїяє сидїв за столом, щось по тихеньку скаркуїв і коли час від часу розбїрав, що проти него стоїть фляшка, наливав собі тремтїлячою рюкою і знов замирав. Так аж до рану. Вранїй мав вертїтись з вісьмогдинним потїгом. Вже доходила 8-ма, а б. Паладій ще не їснував.

— Брате Паладію, так потяг утратив! крикнув до него о. ігумен.

Паладій сховив ся і зачепивши на одню плече кожух, побїг Кїнісію вулицею. Якіраз тигворий потїк переходин потїхеньку вулицю. Гурма українських робїтників-стоїла до трекї, ждучи коли потїг перейде.

— Хлопці! киньте мене до вагону! крикнув до них б. Паладій.

Тї добрі душі схопили старого і вкинули в розчиненї дверї першого воза.

— Цї бачили, щї зтрїєне «бїгїтє!» сміється Гарїй Капуста.

В полудне б. Паладій був вже в Лемонтї. Змера. Пїшов грїтїсь до «барїе». «Грївїсь» до якої третїої, потїм як вже не годеи був намацати на «барїе» шклянки, вїтхом ся на дїр і полетївав ся до заїду, де стояла його кобыльчїна. Стасїнї посадїли місіонара на санки, кїнули йому на карї поводї і пустили коняку домі.

— Але то Пї оводи побебїдали!... принїсїли йому з пїних очїй серед зїни оводи на кобыльчїні; б. Паладій полїз їх обїдути. Сховив кобыльчїну за хїст. Та метузда по-намі і пїгнала, пїш вїпав з санїїї довог волїс ся по дорожї зачеплений за бороду важками. Нарештї відірвав ся, скотїв ся в рїв і так там дежав обїчєм у сїні.

Його парафіїне бїльїе-менїше пїли їхати з Лемонту один за другим, бачили свого пастора і казали: «Ото твердїи Москаль, і серед зїни потрафїти на двірї спати, ану, цї замерзє чї нї?» Нарештї котїрийсь терзасїїїїї забрав б. Паладія і прїїв до резиденції.

На другїй день б. Паладій був хорїй. Лежав в ліжку пїляїй день і стогнав під кожухом. В хатї ніхто не заплїл а він не годеи був відїстїтись. Так аж до вечора. У вечорї одїя молодїцїя фармерка перехоїдила поуз резиденції. Вона знала, про неміч «бїтїюїїс»; побачила, що у вікнах не світїть ся, а з комына не їде їмї; подумала: «Ото доступїлїя царствїа божого, як обїїду єгомосїєа. Зайшла до хати:

— Славаїсїу... ніхто не відїїавсїв, тільки на ліжку хтось стогне.

Молодїцїя намацала зїмну пїч:

Осел відпущеня.

Трагі-комедія на тлі українського „політичного“ життя в Сполучених Державах.

Дія І.

В канцелярії Р. Н. С. сидить Ардан на самоті, вимушений та огрижений.

Ардан: Ні, я не годею витримати, серце мені чукає? Коли далі так піде, то наші „союз“ має пропастися. Мене косять колючі, коли „Свобода“ дістає одного нового передплатаця або У. Н. С. нового члена! А тепер та „Федерація Українців в Злучених Державах“! Демидчук усе загірб у свої руки; Січинського запряг до роботи як якогось формала, а „Свобода“ росте! а У. Н. С. росте! бо вони, бачте, вони тільки мають монополію на визволення України... Що робити, як перетягти те сідце шасте на наш бік? як, як? Ов, чортє, дай ради!

Стецишин (заходить до канцелярії): Чого хочете?

Ардан: Тоті Гизьку?... А я аж влянався, хоч в жалну нечисту силу не вірю... Демидчук, Січинський, „Свобода“, „У. Н. С.“...

Стецишин: Розумію... Вам розсходить ся аби тих не було... Бач, „Народна Воля“ та „Р.Н.С.“...

Ардан: Але як же то зробити? Тепер як Ортинський відмігрював на лоно Авраама і між католиками лишилися самі півголовки, та стара розпутниця знад Гудзону захопить провід над цілою стойською Україною!..

Стецишин: Не грівайся!

Ардан: Маеш спосіб?... (хапає Гизька за руку.)

Стецишин: Дивіть ся! (подає Арданови дописку, в недавню відбитуго мітингу, в котрім — промовляв Цегляньський, що йно прибув в Швайцарію.)

Ардан (читає): Та тут паметь бач, що він виступав гостро проти Австрії... Се Цегляньський, щось подібного сьвітає як той Крат... Вмалюй йому кілька ланчиків, як ти знаєш...

Стецишин: Ні! Нам власно треба поперти Цегляньського...

Ардан: Що бачиаш? А Австрія?!

Стецишин: Чи не бачите, що заносить ся на війну Америки з Німцями. Краще нам заздалегідь усянути ся, як той зроби в др. Сіменович. Тай мало надії щоб Німці виграли.

Ардан: Та як же його так рантовно відмігрювати фронт?

Стецишин: То лийнть мені, а в своїм житю багато фронтів відмінюв.

Ардан: А на кого ж тоді опремось, себто яка буде нас орієнтація?

Стецишин: Так як і завжди: долар.

Ардан (цілує Стецишина в чоло): Злото ти має каліфорнійське!.. Але Січинський?..

Стецишин: А чи йому не воно 'дло якому союзнику служити? Прець він тепер Демидчука не потребує, бо Австрія вже не годна до него вцепитися. То вже лишть мене, якось воно буде!

Дія ІІ.

Пару днів пізніше. Та сама канцелярія. Присутні Ардан, Стецишин та Січинський.

Стецишин: Розумієте як чудово буде. Ми проголосимо Демидчука австрійським агентом, а враз з ним спублічимо „Свободу“ і „У. Н. С.“. Напишемо також не подюючи імені і назви, що дні українські часоси, одна днівни, а друга що виходить тричі на тиждень, та трох якихось людців, що хочуть по війні вертати до краю — органіають „австрійський трест“ — і тим способом відженемо наріє не тільки від старого союзу, але і від „Провілія“.

Ардан: Чудов! Ідеяломат! отея і розумію! (затисрає від задоволення руки.)

Стецишин: А ви, д. Січинський, підробіть соціальістів.

Ардан: [похопуючись]: Не вже ви, д. Січинський, згодитесь ваяти посаду редактора в „Робітнику“?

Січинський (кривляючись): Та де? То вони самі вигадали дати мене членству У. Ф. С. П. під голосоване... Де б я тим бабрав ся. Мені це не хочеть ся здехнути з голоду.

Ардан: Добре кажете...

Стецишин: Зае кажете, власно, то добро аби д. Січинський згодив ся про людське око бути редактором „Робітника“.

Січинський: Я не годею з ними нічого ваяти. З Канади поваляло стільки таких запеклих интернаціоналістів, що вже мій вляв між українським робітництвом щезає! Якись Дмитришин, Ладан, Коржі, Ткачуки в своїм пролетарським ідеаим чисто завернули голову нашим хлопам. Вони жадають, щоб я покинув „Ф. У. в З. Д.“! Хочуть, щоб я був интернаціоналістом.

Стецишин: То й будьте. Прець і я теж интернаціоналіст, але даймо на то, коли обставини змушують то був і консерватом і це не знати чим годею бути. Ви в Америці ще везели, але і бачу у вас бізнесову жалку. Ви розумієте, що перше долар, а потім ідеа. Тай се ясно. Доват, що ви себе раз паравля...

Січинський: То ж що робити?

Стецишин: Обійтайте тим соціалістам, що будете писати їм до „Робітника“ интернаціоналістичні дописи, а в дійности гайть їх туди, аби лишались хрестом до нашої „Ф. У. в З. Д.“ Прець ви людина освічена і не має ви не годні забити бачи якомусь Дмитришиному чи Калкуву?

Ардан: А що з того буде?

Стецишин: Що? А то, що всіх їх запряжемо до нашого повозоняйського воєа. Під ключем „визволя Україна!“ намаємо уєм голови так, що новабаром, що наш гурт скаже, то має бути святотамом для всіх і вся.

Ардан: Себто ми станемо необмеженим міродайним кругом ту в Америці.

Стецишин: І в Канаді і в старому Краю.

Ардан: Дац'ят, дац'ят! О, не дурнож тебе Сиротюк виплекував три роки на фармі. То पुште що Крат кричить, що ти йому, нічого не заплатив та що скупка тобі убрале снаскудила... Але голова!

Січинський: А що з Цегляньським. Він щось шибі интернаціоналіст...

Стецишин: Власно з Цегляньським грайть на интернаціональну лудку, я яко католик буду загравати католикам, а Ардан поворожить коло протестантів, Вориско колаччатиє голови вільнодумним і „Ф. У. в З. Д.“ стане тою машинкою, через яку нам натечуть в „Народну Волю“ та Р. Н. С. золоті річки!

— Їгомосцуню! де у вас сіринки лежать? Можеб і вам пропала.

— То хто? захрипів голос з ліжка.

— Та се я, Іванова жінка.

— Сиринки у мене під подушкою, їди сюди.

Не встигла молодичка зашкати долоні під подушку, як почула, що її обхопили за плуку змисні сукхрипані руки...

— Їгомосцю!... Гавит, — ругайте!...

На часіте пубононої молодіції переходили поуа резиденцію для фармери.

Ну, і щож ви собі думаєте, чи нагнали від себе фармери того попа? Де там! Кількох нагнали власних жінок і почали сидіти з другими зна вірус, от що... А б. Паладій ширин свою місіюну роботу аж до великодних свят, аж тоді йому запланували в середині горівка і сконав небораж, а москофлі фармери гірко плакали на його похороні. Та не в Лубнях під тихими липами довелося спочати б. Паладієви, а під канадійськими трипетами, і не закує йому в головах зазула, але жалю завне в нимку.

Отже бачити з життєпис б. Паладія, що піп наймережнійшим своїм поведженем не зрадив народу. Тож лишити псувати по дурному папір, та вписувати на духовенство на зна що, бо все дію люди не послухають.

Вербуню.

Українські «попи» в Канаді

(Наушма розвід.)

В Канаді завдяки пастирській діяльності его проо-свіщенства не лишилось жалюого жонатого попа; усі кавалери, що належать до чернеого стану, поділені між два гатушки о. о. Вселіан та о. о. св. Спаса. Во-та за них ще молоді віком, та які не пожаляли завну-ти свою молодість у черне-чу рису радн ізеї.

Др. К. Олька.

Місяць май.

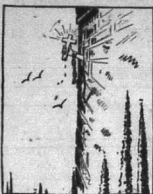
Місяць Марець належить до котів, але місяць Май се місяць соловейків, квіток та кохання. Ще за часів по-ганьства Тевтонці та Славя-ни присвячували Май бо-гіві весни та роєплоду. Християнство середівеча не могло вигнати впливу весни з людського життя і попи мусіли присвятити мі-сяць Май Небесній Матері... Таї притримують навко-лошках цілий місяць ве-черами в Галечині хлопців та дівчат попри фігури, за-стеміне, щоб їти домів... Се робить ся для охорони молодіжи від впливів ма-ювого повітря на нерви.

Удар, громе,
Над тим домом,
Над тим домом,
Де мрево ми.
Де мрево ми, пропадає,
Пропадючий світляк
Ахуауї...

Т. Шевченко.

Крик з неволі.

Черниці: Людо, ругайте!

Потребують дівниць.

В ч. 20 „К. Р.“ є поміще-на стаття о. П. Каменецько-го під заголовком „Чого нам треба?“ В тій статті між ин-шим автор смаржить ся, що Українки не дуже залю-сують ся у черниці:

„Рівнок дуже сумно ва-ряє в очі недостача покля-нань дівниць до чина с. с. Непорочного Зачатія Вожої Матері. Се один оданюк чин в Канаді, де наші дів-ниці поклянані ласкою Вожого сьвітла, можуть на рівні з священниками, хоч не в пов-нім значіню того слова, не-сти помін і пільгу“.

„Також жаль подума-ти, що в цілій Канаді — в просторі 18 раз більшим, як австрійська монархія, є на-ледво 38 Сестер!“

Далі автор захоуоче дів-чат до впису поклянок:

„Ану, сиробуйте тепер в сім місяцю маю!“ і т. д

Після нашої думки автор не має рації нарікати на на-ших дівниць, що мало впи-сують ся у черниці. Прециж Канада не Австрія, а вду-ге, що їх є й вже аж 38, ко-ля попів усього ляха 28, тож краще звернув свою увагу шаповиий автор на паруб-ків.

Пояснене скорочень.

Часом читаючи газети, особливо стейтські, наші люди полибують скорочені слова і не знають якіх про-читати. Попизче ми пояс-нимо кілька в них.

(С.) — се значить моско-вське слово „сводоче“, по нашому „наводоч“ або „на-скуство“.

Др. — загально вжива-єть ся до скорочення титу-ла „доктор“, але часом значить „дуб“ і „дурень“. о. — часом буде „отець“, але здебільшого „осея“, або по-ошавнене „олух“ паря небесного“.

С. С. — инколи значить „сестри“ [черниці], але дослівно, то буде „собаче стерво“.

б. — є другою літерою а-ббедлаз, а також часом вживаєть ся далі скорочення чернеого терміну „брат“, хоч здебільшого буде „бу-гай“.

Н. З. Д. М. — мож чита-ти: „Непорочне Зачатіє Ді-ви Марії“, але і так: „Не-винні Зведені Дівчата Моло-ді“.

На фармах.

(Перед церквою).

Пію: — А лавіть-но Васи-лю, ваш кінь випряг ся з воза, положи ся під дере-во і спать.

Василь: — А то бестія! Ви дню вія мусів наслуhatись єгомосцегого казання проти „Каділа“ та безбожників, коли заснув так смачно.

Січчеський: А леж нарід агулюєка на нас, що ми так раптово відвернули від Австрії.

Стечшин: Нам треба заслонити себе ослом відпущення.

Ардаи: Що се таке?

Стечшин: Але ж який у вас, Ваню, мідний лоб. А це політик! Нам треба скласти усе наше австролюбство на одного з поміж нас і найлюде на його гуляють, а ми найдуємо.

Січчеський: А як нарід похонити ся?

Стечшин: Дурне! Наш нарід томний як ніч. В Стойтах нема ані одного, що відважис ся виступити проти нас, або змівте зробити.

Ардаи: Когож на пісюка?

Стечшин: Демидчук!..

Ардаи: Дац'т! Дац'т! пугачику мій шкляноокий, де ти так то політика набрав ся?

Стечшин: Що ж ви думаєте, чи я дурно час гаю у Кратовій науці?..

Ардаи: Крат, Крат... Не крикай Галюку, бо паркеш тобі нас на голову.

Січчеський: То Демидчука на вісюка?

Усі (піднесено): Демидчука на осла відпущення! Гурра!!!

Дія III.

Нора в „Цвілих Петрах“. Присутні Ардаи, Ревюк, та Стечшин, потім сходять ся-яких 50 юваторчан, котрі нічого не знають про змову. При кінці приходить Січчеський та Цеглиньский. Коли уже всі зібрані, з'являється ся замотаний у плац закриваючи полою лице Демидчук у красоті бріл в ролі Рінальда Рінальдіного.

Демидчук (віддаючи, вкладаючи себе за ватажка зібраних і гиянувши на Цеглиньского): Панове, насамперед я жадно аби в тій же хвилі сей пан (вказує на Цеглиньского) виніс ся звіден!

Січчеський: Чому?

Демидчук: Він посмів на віцах виступати проти Австрії і мене!

Січчеський: Так щож?

Демидчук (здивовано): Як? Незадувайте в чий ви ласці!

Січчеський: Фю-фю! Я вже Австрії не потребу!.. (до зібраних) Панове! справа України се наші святоти!

Усі: Так!

Січчеський: Пане Демидчук, чи то правда що ви інформуете австрійського консула, хтіли брати від него пайду та нічого не знаєте що дієть ся з Українцями в Австрії?

Демидчук: Так.

Ревюк: Панове! Який же з него делегат? Се міні-цель, що стоїть наші крока!

Демидчук: Пане Ревюку, пане Січчеський! Чи вам у голові попереверталося? Та я ж робив те що й ви! Січчеський, Ардаи, Ревюк, Стечшин: Лож! Зрадник України! Австрійський агент! Геть звіден!

Редактор „Свободи“ (до зібраних): Панове! не падайте на др. Демидчука!

Стечшин (до Лотоцького): Забирай ся австрійський підлизнику. Тут нема місця запродавцям між чесними Українцями.

Демидчук: Панове! що з вами сталося, та прещінь між спільно провадили бізнес.

Ардаи (про себе: Еге спільно, лише адвертай-зимував „У. Н. С.“)

Ревюк (на Демидчука): Та пройдишсьвіте, осуште ти навіть не „делегат“, ти не маєш жадного права бути тут міжж Українцями, бо ти навіть не Українець, але нігер а Гоголюю! Панове, лишіть його, ходітьте геть!

Усі виходять; лишаєть ся тільки Демидчук та Лотоцький.

Демидчук: Паце редакторе! щож се?

Лотоцький: А се, що вас зробили ослом відпущення!

Фінал.

„Народна Воля“ ліниєть ся, Сіменович проголошує „неправильність“ Демидчука „екскомунікують“. Народова в голові чисто поперекручувалося!

ВРЕСТАВРАЦІЯ У ЛЬВОВІ.

— Що ясний пан кажуть собі дати?

— Цереловім я не шляхтич, щоби мене ясним паном називати.

— То нічого не шкодить, бо ми тут кожного батара так титулуємо!

Скотина.

— Тату, чого вапа твар така запухла?

— Вкусив мене овал.

— А що то є овал?

— Овал... тоє видий синку, така муха, що сідає лише на скотину...

В домі хорого попа.

Піп: Справедливий пише неба! Верни мені лише здоровле, а з оскотю віддам тобі цілий свій маєток!

Покотів кадо лікаря: Чи чуєте, пане ооктор, які неможливі річі плетє вжечнаш парох?

Найстарший і найбільший руський штор в Вінніпері!

Розимці! Замість в чужих купуйте все у свого, де дістаєте все добре і дешево. Звертаю увагу тих, що роблять на секціях, що в мене можете дістати всеого, чого лише вам потреба... Тут подаю ціни чегого і так:

Фунт файної солонини	18п.
1 фунт ковбаси по	15п.
Фунт зяяли	25п.
Кук-гем фунт	35п.
1 фунт вулжених полдрів	19п.
Файний бекен фунт	25
Файний свр, хто бере з цейлом фунт	9п.

Чого вам треба, удавайтесь до мене і домагайтесь ласгово, бо ціни дуже часто змінюють ся, Гроші на замовлене прому слати наперед. За чесну і скору услугу ручимо. Спробуйте а певню полюбите. Продамо також кропал до аубів і мукун...

Пишіть, або приходіть на лобре звану нам адресу:

The N. J. P. D. E. Balan Co.

448 KING STR. PHONE ST. JOHN 95 Winnipeg, Man.

КАДИЛО

гумористично-сатиричний місячник. Виходить кожного 1-го. Коштує на рік 50 центів, Подинокое число 5 центів.
П. Крат редактор.

Адреса:

KADYLO

BOX 3542

Winnipeg, Man.

KADYLO

The Canadian Ukrainian Humouristic Gazette, issued every 1st of each month. "KADYLO" is the best medium to reach 200,000 Ukrainians in Canada and 500,000 in the United States.

Subscription in Canada and the United States, \$0.50 per year.

Advertising rates on application.

Address: KADYLO Box 3542 Winnipeg, Man.

„Кадило“ потребує 500 нових передплатників.

Любі нації Приятелі!
Ви любите „Кадило“, бо воно „не загортає нічого в паперці“, бо „Кадило“ кадить вітально кожному, то тільки прощепить ся прора нашим народом. І Вас приятелів „Кадило“ є велика кількість. В самім Вінніпегу в день видання „Кадило“ рокувають поперех 600 число. До Сполучених Держав висилаємо поперех 2,000 „Кадило“. По всіх містах Канади (окрім передплатників) розпородує ся по книгарнях коло 1,000 „Кадило“ кожного видання. Се все показує, що „Кадило“ зуміло знайти прихильність в серцях кількох тисяч удмурочних Українців. Та, мовляв, соловейка піснями не нагодуєш: Так і з нами. Завдяки вітній папір страшно подорожив, за обривки фабрики друкать шкіру, а в дійсності доходи „Кадило“ такі мізерні, що відчуваєш „волинний брак „кадило“ і мусимо „з оцадності“ кадити лише раз на два місяці. А се тому, що купуючи „Кадило“ на стелках чи по книгарнях, Ви, любі Приятелі, не переконались, що вигідніше було для кожного з Вас заперунмерувати „Кадилице“ впрост собі до хати. Во в книгарень ми ма-

ємо дуже малий дохід. В книгарнях хай купують „Кадило“ паламарі для поперів, „патріоти“ для дописів та ті, що ще непереконані. А Ви, котрі вже добре заведили свою душу в „кадильний дим“ мусите ставати сталими передплатниками.

На червень і липень ми потребуємо 500 нових передплатників! Тому кожного хто обречтасе се число, повинен зараз прислати 50 ц. до кадильного асеструнку!

Гей, зробить так! Дайте „кадило“, а гарантуємо, що такий „окур“ зробимо, що не то що „чорні думи“, а навіть нечиста сила винесе ся геть в цілої Північної Америки! Амінь.

о. Проколушів.

Се і те.

Сатирик-гумориста відчуває правдиву рокип духову, правдиву сатисфакцію, коли бачить, що своїм пером трафив в саме серце. Хоть в Канаді дуже трудно відчувати се. Вали, чоловіче, як в бубен тих грубо-скрипних „зідерів“ та тих дурисвітів в реверендах, а те стерпо стоїть як зпоровлена кобила!

А прещів і сям грубо-скрипна власть ся часом так шпинишута за шкіру, що з болю, сейчас денунціюють тебе аж до уряду в Оттаві. Так було і в наших ка-

товниками та їхніми привхостями. Коли Крат поцік їх трохи оспором, то сі заревали як воли перед смертю і давай скаржити його перед урядом, що Крат німецького походження, що Крат будучи ще в Росії підчас революції різав новаків, що Крат паше революційні книжки, що Крат найнебезпечніший чоловік для Росії, і т. д. дурниці. Відал лише в тім, що уряд не привязує багато ваги до сих оскаржень, а в католицька голова аж кинув в гніву, що Крат ходить до свободно по Вінніпегу. Так там, пашове католики тай ви всілякі Вожиносе, вам тепер не лишася нічого більше як тільки скаржити Крата до Правли Кависів в Лондоні, бо тут „натіглон“...

Ой, тяжко треба працювати, щоб здобути собі таку сатисфакцію!

„Кан. Русин“ заливаєсь слезами, що невірна Італія не хоче згодитися, аби папа був репрезентований на мирових переговорах. Вікниці бідачиско таки потіснає себе наліво, що папа не лиш візьме участь в мирових переговорах, але і відбудує своє „царство римське“ та стане королем сеї землі.

Так, так, дурень думкою багатіє. А зрештою яка з сего користь для католицьких овечок? Так для них все одно приважене лапою лише царство небесне, а земське, ег, не для пса кобаса.

Телеграми.

ЛьВІВ: Провісник шхепозинів прочитавши в „Робітнику“ статю Л. Січакського щодо приваженість Галичанів рішати головопанем, кивнув пальцем в черевнику і — лукаї сміху.

БЕРЛІН: Найшов ся в Німеччині один чоловік що не хоче мира, а проваждає дальшої рішні. Його покачують в клітці по всіх більших містах.

НЕБО: Кайзер не маючи сил здобути Вердуна, ціляв до неба ульмітатом, жадаючи, що аби Пан Біг згодив ся поперти виключно Німців, — або Німці розпочнуть сейчас бомбардуванне неба. На внесок сьв. Петра ульмітатом одноголосно вістало відкинуто, а св. Михайло сейчас видав розказ скріпати всі небесні форти та оборонні лінії.

БЕРЛІН: Німецьке правительство розглядало спржаву недостачі поживи в надвичайно вдоволючий спосіб: Видано цисарське розпоряджене до всіх горожан, щоб як найкороче всі повяртались собі на час війни жодулки.

РИМ: Як звісно, папа римський проголосив відпустову молитву за миром, за котру кожного побожний католик дістає 300 днів відпусту, коли відмовляє ся молитву кожного дня і годують вітне пра кіпці. А що мир таки не приходить, „святій отець“ обдумує тепер нову молитву за миром. І сн напевно викличе мир, бо при відмовляванню її з початку треба чинити, відтак кашлати а вікниці побожно пошкряпати себе лівою рукою а лішину і кивнути пальцем в червнику.

ВІДЕНЬ: Старий маршала Ісьюко заслав а той журні, що від кількох місяців газети цілковито забули писати про його смерть, та похорон.

ПЕТРОГРАД: З жалю завармодованим монахом Распутином, чорносотенці настоянової вилати класетовий напір з його портретом, щоб снм чиним вічно пригадувати собі його великі діла для них...

Запусти в Маніпегу.

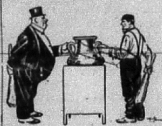
Гей, брате Русени, вірні
гей той кае кутуліні! Вам
св стів жи нам правду кау,
жи серце ми пукаете а желю.
А то пудуку того интере-
су, жи рахувати наше віра
в Манітобі пішла на бубини.
Се чистий чуд причиної
матини жим вітримав як
замикала бари навіни ві-
ков. Ая! Кау вам жи в
нас в Маніпегу на трице-
того піршого мая то так як
який похорон ділі ковавін
булі. Люди зібралися коло
влякої цекни, тай по місті
перейти не-мож було, бо то
рахувати куждин вірний
кутулді ноби стів попраче-
ти ся а воковитов, а бар-
тинди, най му маму свенин,
як втанчли, ани на то куж-
дин пошамітае жи напів
си ледви погами плынтав.
Кау нам, так св куждин
хльонув, жи до вечера
Вонтеріо і Манорба булі
сухі, жи й аянк ти було
в шо помачети. А то кау
вам, жи навіть наші бав
платили: „Боїе, коман-
дринк“, бо то доходит же
последна година. Али то раз
був запуги! А тинер молю
си до прійїстої матини, жи-
би тих пристантів холера
віаушала, жи вони жи хте
пити тай нам надают. От
так посуят нам нашу куту-
ліцку релігю, жиби вони
всі віздахали, бо то, ше гір-
ший накореню від жиля-
ского. То добри, жи тинер
і поживи в Піта двадцять
талларів тай накупи трохи,
али шо буди як се минеи?
Ніби чого ту сидити? Каут

пити сундову воду, та
най і гуся поти н я, бо на-
шо марнувати за дурно
гроші, коли від сундової
води віколи чоловік вохоти
набуде мати! А вець про-
шу вас брате Русени а Га-
мирики, подайти ми агресу
такого плеяву в Гамириці,
де наше віра моцно тримає
сп, а я вбири білши боїові
тай вічу а сеї засохлі Ма-
нітобі.

Гарі в Манорки.

Свиня — свинею.

Несе мужик у почонках
До дому свинячєне:
Яйця, паску і ковбаси
Й порося печене.
І порося — як підсвинок,
Та це й а хреном в роті...
Несе білий, тай спіткнувся
У самім болоті,
І хвибулєсь нові почни,
Затрісалоє свинячєне.
І в болото поклялося
Порося печене.
Глянув мужик на болото,
Посвиствав до лиха,
Відвернув ся на бік плонує
Тай промовиш стича:
„Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люди:
Святе єї, хрести єї —
Все свинею буде!“

Від наших „вірлят“.

Winnipeg Man 6. 16 th
Дурні Ридактори Кадїла! Мажу с Зе-
сепарує до тебе паре Слы отвоім
думым Кадїли а перечу тай твоє
Кадїло першій Раз як јест тут у Кана-
ді вез 7 Років отоз ти дурни білзїны
Јојзе нечо тїко о у Країні о Церкві
тај о Кїондзач і Сеатч і так далїотоз
јатобі Скажу сщотоз нунанєж језе
но-вїт сщот о Країна значїт і звыкї
во-на сіа вїзїла і чоїа воїе јїс Боја ба-
си сщотоз пїдєз парпоты дудїх газ-
ет сщотоз пыкут а у Країні і сщотоз
воїе Роббат мїтукы і так даї і воїе
прїат оїоїа у країні і казуу сщотоз-
ну сщанут хроз і вїд луды іо се так

пїєт јєш пыжаєж сщотоз воїе пыкут
і сщотоз воїе Роббат то ніколы не пї-
чат ноза там іде да клано не руну-
јєз луты прїязнї нуду нікохо Дур-
ніс Парзвыж Дадзї тыпызы зо Ко-
ндїзів за дудїхї так даї Дадзї сщотоз
наїїм Розомїєж сщотозіоїа кнодз
злохо зробы сщотозіоїа сщотозіоїа зро-
былі і так вїзїаїз тај дабы знају
сщотозіоїа таїк дурны як сщотозіоїа з Лі-
вої ноби

Ја думажу јалы јалым дотєбе прї-
ззов і казав тоїе своїе нїа пїдпузы
тоїе бєрєз З Пїро таї чєрєтык Робыз
тоїе думїи дурны сам і луды в Блад
пїчєжєз сщотоз ты апарузы сщотоз
мудрохо як свїє їде як друхоїа по-
мысєтє до брї Радє дєты тї Дор-
тї Санг бєлєчєз оїєпїєжєз своїх вї-
сєх луды чїзты за бєв як вїзї да-
во Столоїоу јїв таї вєходєхєх чої-
дєв вєчорїи нєчєзєвє
сты Пєкуды Гєлєїонїз тї вєє і до
сїєра кїзї і до нєба і вїсуды тєты
зєбєку зїє вєзє як тоїє Дуб-вїлї
сщотоз бєчєз єкєлу сты кїчєныє
її кїмєжєзї тоїєт тї прїчєв до Ка-
нєды таї вєє нє нємїєжєзї зь сво-
хо вїсєнохо Бєєтє сты гєлєу вєзє
таї зєкїлїєж

Дєлєз тї думєжєзї сщотоз јєстєм
їат рудєкєлє ає сщотоз јєстєм тоїє-
нєкым тїко в кортї а думєжєзї сщотоз
їєтєм потєрєлїєлїє дурнєх рїчєз вє-
дємєжєзї сщотоз јєстєм дурнєх кєзу
нємїєжєзї свохо нєрєдє таї нєпчєжєзї
їєлєдє во вєны і так вєє дєстєм думї
вїтїєнєкїм Рокїєзї сщотоз алы сщотоз
Мудрохо як дурїє Газєтє єнєлїєкї
пєкї таї нїмєкї і Рукї алы нї Бєкї
таїєжєзї јєкєтє чєдєчєнєкї Дєлє-
зєзї јєстєм вєє прїєвє зєбєчєтє тї
пєдєвє јєстєм фєдєгєрїє вєдїрїєм чї-
лїєчєжєзї јєстєм зєбєчєзє чїєтєз
їєстєз таїєжєзї Рєлєк Свєнєчєзїєжєзї
їєстєм дєтє мєжєкєжєзї думїєжєзї думє-
жєзї сщотоз јєстєм сщотоз мєжєзї нє-
пєрєво вєчєжєзїєтє тєты зїмнєм пєбєлє-
кєзє і јєтєбї рєзкєзу зєвїє думєжєзїє
їєтєм і дє тоїє таїєжєзї думєжєзїє
дурнє нєбулєтє отоз прєзу тїє пєдєжєзї
нєїєжєзї євїєнє Ермєнїєнєчєжєзї нєчєжєзї
їєтєжєзї аїє а Думєжєзїє сщотоз бєдєзє
кєдїєдєтєз єєхо Рєлє у Бєндєн Мєн
їєтєм нєвєдїєнєм чєнє бєжє таїєжєзї
єтєм дєстєм тєм пєлєкє нємїєжєзї Рєлє
їєтєм тїєтєм нєбї Стєнєзє до бєд пє-
рєнє сщотоз јєстєм кєрїєкєзє тєтє у Ві-
нїєпєгє

отоз нє забєвєжєзї Сукїє Сынє зь тєвє
мєтєз рєкєшо Рєдєкє тоїєкє увєжєзї
сщотоз бєз нє бєв Кєїєком .

Yours very Truly
dost for get me
wot і wot you
Singet

Встїдаєсь...

— А шо чувати в вашам
братом, якого я не бачив
нїже віддєвнє?
— Н не маю вєжє брата.
— Шо таке? Чї вмер мо-
жє?
— Ні, вїп стєв попом...

Сказав правду.

Бєзєбєжнєкї зєдїбєлє сїє
попом таїєжєзї: Алє-жєжє
нєє рєзумїтїє? Хрїєтєс хє-
дїє пїєшє, а вїє лєдїєтє ау-
тємобїлє? Тє вїє тєжє дєдєтє
лєгєтє слєдїєтє?

Вє, кєжє пїєшє, мїє тєкє
дєлєкє вєжє лїєпїлїє сїє вїд
Хрїєтє, шо пїєшє нємєжє-
лєгєтє дїєгнєтє лєгєтє.

Гєлєдє до нєїмїєтє. Гєї
хлєчє! пїєпєв-бїєшє хєчє
нєдїєлєнєкє сьєвєтє до цєр-
кїє!

Нєїмїєтє сєрдїєтє: Ієдє вєжє,
їєдє — (а до сєбє!) ає чєр-
тє а'їшє, як єсє тєбї бєдє
Вєгєвїє мєлєтє.

В Америкї.

Вєї є рївнїє, кєжє рєвє,
Вїдїєї є кєпїтєлєїєтє;
є бєгєтїє, вїчєє сїтїє,
їє гєлєдїє, шо хєчєтє їєтє.

— Гомоспуню! де у вас сіринки лежать? Можєб я вам пропала.

— То хто? захрипів голос з ліжка.

— Та се я, Іванова жінка.

— Сиринки у мене під подушкою, їди сюди.

Не встигла молодийца захвати долоні під подушку, як почула, що її обхопили за шюя зими сукніривни руки...

— Гомоспуню!.. Гвалт, — ратуйте!..

На щастє побожної молодийци переходили поуз резиденцію два фармери.

Ну, і щож ви собі думаєте, чи нагнали від себе фармери того пона? Де там! Кількох нагнали власних жінок і почали сидіти з другими зна вірує, от що... А б. Паладій шпирив свою місіюну роботу аж до великодній свят, аж тоді йому запландилась в середній горівка і сконав неборак, а москофіли фармери гірко плакали на його похороні. Та не в Лубних під тихими гінами довелось спочати б. Паладієви, а під канадійськими тришетами, і не закує йому в головах зазули, але жакот завивє в зімку.

Отже бачити з життєвця б. Паладіє, що під наймерзенійшим своїм поведінням не зриває народу. Тож знішть псу ваги по дурному папір, та винишувати на духовенство ка зна що, бо все "дію люди не послухають.

Вербуєш.

Українські "попи" в Канаді

(Наглого розвідка.)

В Канаді завалили пастриській діяльності его проєсвіщенства не лишилось жадного жонатого пона; усі кавалери, що належуть до черногого стану, поділяють між два гатунок о. о. Василян та о. о. св. Сисає. Богато з них ще молоді віком, та які не показали зважувати свою молодість у чернечу расу ради ідеї.

Др. К. Ольва.

Місяць май.

Місяць Марець належить до котів, але місяць Май се місяць соловейків, квіток та кохання. Ще на часів поганьства Тевтонці та Славяни присвячували Май богині весни та родючості. Християнство середньовіччя не могло вигнати вилузу весни з людського життя і попи мусіли посвячувати місяць Май Небесній Матері... Тай перетримують навколошка цілий місяць вечорами в Галванній хлопців та дівчат попри фігури, закстеміє, щоб йти домія... Се робить ся для охорони молодіжці від впливів маювального повітря на нерви.

Удар, гром,
Над тин доном,
Над тин доном,
Де живє ми,
Де живє ми, пропадає,
Пропадати славляки,
Аллагує!..

Т. Шевченко.

Крик з неволі.

Черняки: Люди, ратуйте!

Потребують дівичь.

В ч. 20 „К. Р.“ є поміщена статя о. П. Каменецького під запитом „Чого нам треба?“ В тій статі між иншим автор скаржить ся, що Українки не дуже записують ся у чернячки:

„Рівнож дуже сумно владляє в очі недостача покликаних дівичь до чина с.с. Непорочного Зачатія Вожої Матері. Се один одинокий чин в Канаді, де наші дівичі покликані ласкою Вожого сьвітла, можуть на рівні з священниками, хоч не в повнім значінні того слова, нести помін і пільгу“.

„Також аж жалє подумаєти, що в цілій Канаді — в просторі 18 раз більшим, як австрійська монархія, є вадельво 38 Сестер!“

Далі автор заохочує дівчат до впису покликом:

„Ану, спробуйте тепер в сім місяці маю!“ і т. д.

Після такої думки автор не має рації парикати на наших дівичь, що мало вписують ся у черняки. Прецьки Канада не Австрія, а вварує, що їх є й вже аж 38, коли понів усього яких 28, тож краще звернуь свою увагу наповний автор на парубків.

Поясненє скорочень.

Часом читаючи газети, особливо стейтські, наші люди відявляють скорочені слова і не знають як їх прочитати. Полічче ми пояснимо кілька з них.

(С.) — се значить московське слово „сволочь“, по нашому „наволоч“ або „наскуство“.

Др. — загално живається ся до скорочена титула „доктор“, але часом значить „дран“ і „дурень“. о. — часом буде „отець“, але адебального „осец“, або по славянськи „олух царя небесного“.

С. С. — инколи значить „сестри“ [чернячки], але додлєсно, то буде „собачє стерво“.

б. — є другою літерою абепада, а також часом живається ся до скорочена черногого терміну „брат“, хоч адебального буде „бувай“.

Н. З. Д. М. — мож читати: „Непорочне Зачатіє Дівичі Марії“, але і так: „Невинні Зведені Дівчата Молоді“.

На фармах.

(Перед черняком).

Піє: — А дівичі-но Василю, ваш жинь випраг ся з вова, положиє ся під дерево і спить.

Василь: — А то бєстїя! Ви дїю вїя мусів наслуhatись єгомосцєвого казана протї „Кадила“ та бєбєжнїкїв, коли заслує так смачно.

Січниський: А як нарід згулює нас, про ми так раптово відвернули від Австрії.

Стечшій: Нам треба заслонити себе ослом відпущення.

Ардаи: Що се таке?

Стечшій: А як живий у вас, Ваню, мідний лоб. А ще полтавці! Нам треба скласти усе наше австролюбство на одного з поміж нас і най люде на його гулюють, а ми найдуємо.

Січниський: А як нарід похопить ся?

Стечшій: Дурне! Наш нарід темний як ніч. В Сейтах нема ані одного, щоб відважив ся виступити проти нас, або змив те зробити.

Ардаи: Когож на віслюка?

Стечшій: Демидчук!

Ардаи: Дав'ят! Дав'ят! пугачуку мій шклянокий, де ти так тої полтавки набрав ся?

Стечшій: Що ж ви думаєте, чи я дурно час гав у Кратовій науці?..

Ардаи: Крат, Крат... Не кривай Гильку, бо пакричеш то біди нам на голови.

Січниський: То Демидчука на віслюка?

Усі (піднесено): Демидчука на осла відпущення! Гурра!!!

Дія III.

Нора в „Цвільх Неграх“. Присутні Ардаи, Ревюк, та Стечшій, потім сходять ся яких 50 нюрчан, котрі нічого не знають про змову. При кінці приходить Січниський та Цеглянський. Коли уже всі зібрані, з'являється заматаний у плащ закриваючи подою лице Демидчук у красітці бріді в ролі Рінальда Рінальдіного.

Демидчук (відважно, вважючи себе за ватажка зібраних і глинувши на Цеглянського): Панове, насамперед я жадаю аби в тій же хвилі сої пан (вказує на Цеглянського) виїс ся звідси!

Січниський: Чому?

Демидчук: Він посьмів на віках виступати проти Австрії мене!

Січниський: Так щож?

Демидчук (здивовано): Як? Невабувайте в чі-й ви ласці!

Січниський: Фю-фю! Я вже Австрії не потребує!.. (до зібраних) Панове! справа України се наші охвотиці!

Усі: Так!

Січниський: Пане Демидчук, чи то правда що ви інформувате австрійського консула, хтія брати від него пейду та нічого не знаєте що дієт ся в Україні в Австрії?

Демидчук: Так.

Ревюк: Панове! Якій же з него делегат? Се шпичель, що стежить наші кроки!

Демидчук: Пане Ревюк, пане Січниський! Чи вам у голові попереверталось? Та я ж робив те що й ви! Січниський, Ардаи, Ревюк, Стечшій: Лож! Зрадник України! Австрійський агент! Геть звідси!

Редактор „Свободи“ (до зібраних): Панове! насиль на др. Демидчука!

Стечшій (до Лотоцького): Забирай ся австрійський підвезнику. Тут нема місця запродавцям між чесним Українцями.

Демидчук: Панове! що з вами сталось, та прещ між спільно провадили бачно.

Ардаи (про себе: Еге спільно, лише алертай-змував „У. Н. С.“)

Ревюк (на Демидчука): Ти пройдишвіте, омуште ти навіть не „делегат“, ти не маєш жадного права бути тут межі Українцями, бо ти навіть не Українець, але нігер з Гоголюю! Панове, лишіть його, ходіте геть!

Усі виходять; лишається тільки Демидчук та Лотоцький.

Демидчук: Пане редакторе! щож се?

Лотоцький: А се, що вас зробили ослом відпущення!

Фінал.

„Народна Воля“ ліниється ся. Сіменович проголошує „нейтральність“. Демидчука „екскомунікують“. Народова в голові часто попереверчувалась!

ВРЕСТАВРАЦІЯ УЛЬОВІ.

— Що денний пан кажуть собі дати?

— Передовсім я не платити, щоби мене аніним паном наивити.

— То нічого не шкодить, бо ми тут кожного батара так титалуємо!

Скотина.

— Тату, чого ваша твар така запухла?

— Вкусив мене овал.

— А що то се овал?

— Овал... тое видиш синю, така муха, що сідає лише на скотину...

В домі хорого попа.

Піп: Справедливий пне неба! Верни мені лише здоровле, а з охотою віддам тобі цілий свій маєток!

Покітв кадо лікар: Чі чуєте, пане доктор, які неможливі річі плете вже наш парох?

Найстарший і найбільший руський штор в Вінніпегу!

Родимці! Замість в чужих купуйте все у свого, де дістанете все добре і дешево. Звертаю увагу тих, що роблять на секція, що в мене можете дістати всего, чого лише вам потреба... Тут подаю ціни дешево і так:

Фунт файної солонини	18ц.
1 фунт ковбаси по	15ц.
Фунт вяяля	25ц.
Кук-гем фунт	35ц.
1 фунт вулжених шоларів	19ц.
Файний бекен фунт	25
Файний сир, хто бере а певлом фунт	9ц.

Чого вам треба, удавайтесь до мене і довідуетесь леговно, бо ціни дуже часто змінюють ся. Гроші на замочене прошу слати наперед. За чесну і скору услугу ручимо. Спробуйте а певно подякуете. Продаємо також кроплі до вубів і мукку...

Пиміть, або приходіть на добре знану вам адресу:

The N. J. P. D. E. Balan Co.

448 KING STR. PHONE ST. JOHN 95 Winnipeg, Man.

